

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 56

1 Μαρτίου 2001

Τό λάβαρο ἢ τήν ἐμπειρία;

Κρατᾶμε καί λιτανεύουμε τό λάβαρο τῆς Ὁρθοδοξίας καί παραδίδουμε, ἢ, σωστότερα, προδίδουμε καθημερινά τήν ἀγιότατη ἐμπειρία. Τήν προσωπική, ζωντανή μετοχή στό μυστήριο τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας. Τή γλυκειά καί ἀνακαινιστική κοινωνία μέ τό σαρκωμένο Λόγο τοῦ Θεοῦ. Τή γεύση καί τήν ἐνεργοποίηση τῶν καρπῶν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Γιορτάζουμε, τοῦτες τίς μέρες καί πανηγυρίζουμε, τήν Ὁρθοδοξία μας. Πλέκουμε στεφάνια μέ τά εὐωδιαστά ἄνθη τῆς Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ καί μέ τά τεχνητά, λεκτικά ἄνθη τοῦ δικοῦ μας μυστικοῦ παραδείσου. Ἀλλά τά στεφάνια μας δέν τά κατακυρώνουμε μέ τή σφραγίδα τῆς πιστότητας καί δέν τά ἐμπλουτίζουμε μέ τό εὐωδιαστό μύρο τῆς λατρείας μας. Τά λιτανεύουμε στή λεωφόρο τῆς ἱστορίας, μέ ἄπνοια αἰσθημάτων καί μέ βαρυθυμία, πού προδίδει ρουτίνα. Ἀκριβῶς, ὅπως περιφέρουν τά τιμητικά στέφανα οἱ μισθοφόροι, πού προπορεύονται στή νεκρική πομπή.

Η γιορτή της Ὁρθοδοξίας, πού δεσπόζει στό λατρευτικό μας τυπικό καί ἀποτελεῖ κύριο ἄξονα στόν ἐτήσιο κύκλο τῶν Εὐχαριστιακῶν μας Συνάξεων, δέν ἀποτελεῖ μακρυνή ἀνάμνηση ἱστορικῶν περιστατικῶν καί ἀνακύκλωση στή μνήμη μας ἡρώϊκων προγονικῶν κατορθωμάτων. Εἶναι ἡ βίωση, «ἐδῶ καί τώρα» τῆς ἀτίμητης ἐμπειρίας ὁλοκλήρου τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό, πού ἔζησε ἡ πρώτη Ἐκκλησία. Αὐτό, πού ἔθρεψε τίς γενιές τῶν μαρτύρων. Αὐτό, πού δημιούργησε τή μέθη τῆς ἀφοσίωσης στό πρόσωπο τοῦ Σταυρωμένου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτό, πού φώτισε, παρηγόρησε, χειραγώγησε τόν ἄνθρωπο καί νοημάτισε τήν πορεία του πρὸς τήν ἔσχατη χαρά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ο ἅλη ἡ ἀνθρώπινη περιπέτεια, ὅλο τό θησαύρισμα τῆς ἀνθρώπινης ἀγωνίας, τῆς ἀναζήτησής του μέσα στό πυκνὸ δάσος τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, ὅλη ἡ δοκιμὴ τῆς προσωπικῆς ἀδυναμίας καί ἡ συνάντηση μέ τήν ἀπεριόριστη δύναμη, πού ἐκπορεύεται ἀπὸ τό κενὸ μνημεῖο τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ, ὅλο τό ἱστορικὸ τῆς πορείας τῶν εὐαίσθητοποιημένων ὑπάρξεων ἀπὸ τή μοναξιά στήν κοινωνία τῆς ἀγάπης καί ἀπὸ τήν ἀθλιότητα τῆς ἀλλοτρίωσης στήν ἀγιότητα, ὅλος αὐτός ὁ πλοῦτος συνάπτεται καί συναπαρτίζει τήν ὄντολογία, ἀλλά καί τήν ἐμπειρία τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τήν Ὁρθοδοξία τήν ἔζησαν οἱ πατέρες μας. Καί τή μεταποίησαν σέ ἱστορία. Καί προσφέρεται νά τή ζήσουμε καί μεῖς, Καί νά τή μεταποιήσουμε σέ προσωπική καί σέ καθολική ἱστορία. Νά μποῦμε στό φῶς της. Νά λουστοῦμε στίς ἀκτίνες τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Νά γευτοῦμε τήν ἀπεριόριστη θεϊκὴ Ἀγάπη. Νά ἀσκήσουμε στό πλάτος καί στό βάθος, πού ἀντέχουμε νά φτάσουμε, τήν ἀγάπη. Νά περπατήσουμε στό δρόμο, πού δείχνει νά ἔχει ἀφετηρία τή γῆ καί προορισμό τήν ἀπέραντη ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Μή, πρὸς Θεοῦ, περιορίσουμε τή συμμετοχή μας στή λιτάνευση τοῦ λαβάρου τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἄς σκύψουμε, νά γευτοῦμε τό δυνατό κρασί τῶν θείων δωρεῶν. Καί νά κάνουμε προσωπική μας ἐμπειρία τήν πληρότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, πού τή γεύτηκαν καί τήν ἀπόλαυσαν οἱ ἅγιοι.

Δειγματοληψία άνειλικρίνειας

Πυκνά τά κύματα της άνειλικρίνειας, πού εκπέμπονται από τό εκκλησιαστικό διευθυντήριο. Από τήν καθέδρα, πού έχει στηθεί «*εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ*». «*Εἰς τύπον*» τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας. Οἱ ἀνακοινώσεις τῆς ἀναλήθειας καί οἱ ἐκδηλώσεις τῆς άνειλικρίνειας μολύνουν τήν ἀτμόσφαιρα τοῦ πανάσπιλου Θυσιαστηρίου, ὑποβαθμίζουν τόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο σέ ἀγοραῖο συγκρότημα καί μεταδίδουν τό μόλυσμα σ' ὁλόκληρη τήν ἱερή παρεμβολή.

Δέν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις, πού ἀσχοληθήκαμε μέ τήν άνειλικρίνεια τῆς εκκλησιαστικῆς διοίκησης, πού «συμπνίγει» τό Συνοδικό, χαρισματικό λόγο τῆς ἐντιμότητας καί τῆς ἀλήθειας. Μέ τή συνήθεια τοῦ προκαθημένου Χριστοδούλου νά ἀδετεῖ τήν ἐπιταγή τοῦ Κυρίου μας «*ἔστω ὁ λόγος ὑμῶν ναί ναί, οὐ οὐ· τό δέ περισσόν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν*» (Ματθ. ε' 37) καί νά ἐπικαλύπτει τίς προθέσεις του καί τά γεγονότα μέ τό μανδύα τῆς ἀπάτης. Ὁ φακός τοῦ δημοσιογράφου τόν συλλαμβάνει συχνά-πυκνά νά ψεύδεται. Νά βγάζει πρὸς τά ἔξω ἄλλο λόγο καί ἄλλη εἰκόνα. Πού δέν ἔχουν καμμιὰ σχέση μέ τήν ἀλήθεια καί καμμιὰ ἀνταπόκριση στήν πραγματικότητα. Νά ἐξαγγέλλει δραστηριότητες, πού δέν κινοῦνται καί δέν ἐμφανίζονται, παρὰ

μόνο στά δημοσιογραφικά χαρτιά. Καί νά κοσμεῖ μέ πλαστικά, λεκτικά ἄνθη τίς δυσάρεστες ὁσμές τοῦ στενοῦ περιβάλλοντός του καί ὅλων τῶν χώρων τῆς εκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, ὅπως ἀκριβῶς οἱ νεκροπομποὶ διακοσμοῦν μέ φυσικά ἄνθη τά φέρετρα, πού περικλείουν τή φθορά καί τή σήψη.

Ἐπανερχόμαστε στό πρόβλημα, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ πρόκληση εἶναι ἀλλεπάλληλη καί καταιγιστική. Κατάσταση μόνιμη. Ἀρρώστια μέ συνεχεῖς ὑποτροπές.

Ἀφήνουμε τίς δέσμες τῶν περιστατικῶν τῆς άνειλικρίνειας, πού διακλαδίζονται στούς ποικίλους τομεῖς τῆς διοικητικῆς καί τῆς ποιμαντικῆς διακονίας. Τό φέμα καί τήν ἀπάτη, πού ὑφαίνονται καθημερινά στόν τάπητα τῆς σύγχρονης εκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Ἀδύνατο νά τά συλλέξει κανεῖς ὅλα καί νά τά συνθέσει στόν πίνακα τῶν άνειλικρινῶν μεθοδεύσεων τοῦ σημερινοῦ προκαθημένου. Ἐπιλέγουμε ἓνα καί μόνο παράδειγμα. Δεῖγμα ἀπό τό μείγμα τῆς ἐπικαιρότητας. Ἰκανό, ὅμως, νά δώσει τό στίγμα. Καί νά ἀποκαλύψει τό μολυσμό τῆς πνευματικῆς ἀτμόσφαιρας στά δώματα τῆς διοίκησης.

Τό πανελλήνιο καί ἡ εὐρύτερη Ὁρθόδοξη οἰκογένεια γνωρίζει τή διατα-

ραχή τῶν σχέσεων καί τήν ἀντιπαλότητα, πού ἔχει ἀναπτυχθεῖ ἀνάμεσα στά δύο ἐκκλησιαστικά κέντρα, τό Φανάρι καί τήν Ἀθήνα. Ὅράματα κοσμικά καί λάθη τακτικῆς ἔχουν φέρει τούς Ἐπισκόπους τῶν δύο ἱστορικῶν θρόνων σέ θέση μάχης. Οἱ καχυποψίες, αὐτή τή στιγμή, εἶναι διογκωμένες. Ἡ ἐχθρότητα σέ φάση ἐκρηξης. Οἱ μυστικές διαβουλεύσεις στά διευθυντήρια τοῦ Βοσπόρου καί τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας ἀναζητοῦν τρόπους γιά νά πλήξουν τόν ἀντίπαλο, νά ταπεινώσουν τήν ἀντίπερα ἔπαρση καί νά στήσουν τρόπαιο νίκης, πού θά δικαιώσει καί θά ὑπερυψώσει ἱστορικά τό νικητή.

Τά προβλήματα φάνηκαν ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἐκλογῆς καί τῆς ἀνάδειξης τοῦ Χριστοδούλου στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλά, ἀντί νά διευθετηθοῦν καί νά ἀνοίξουν τή δίοδο τῆς συνεννόησης καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, οἱ ἄστοχες πρωτοβουλίες ἔσκαψαν βαθύτερα τίς πληγές καί παγίωσαν τίς πικρίες.

Ἰδιαίτερα, ἡ δεύτερη ἐπίσκεψη τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου στήν Ἀθήνα, πού δηλώθηκε «ιδιωτική» καί πού ἐξελίχτηκε σέ κάτι περισσότερο ἀπό «ἐπίσημη», ἐνόχλησε ἀφάνταστα τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Ὁ Πατριάρχης παρήλασε ὡς θριαμβευτής καί ὡς θηρευτής τῆς λαϊκῆς ἐπιδοκιμασίας. Καί ὁ Χριστόδουλος ἀναγκάστηκε νά συρθεῖ σέ δεύτερο πλάνο, ὡς κομπάρσος, μέ τσαλακωμένο προφίλ καί μέ μειωμένη δημοτικότητα.

Ἡ ἀρχιεπισκοπική ἐνόχληση δέν ἔμεινε κρυφή. Ὁ ἴδιος ὁ κ. Χριστόδουλος προσπάθησε νά μακιγιάρει καί νά πλαστικοποιήι τό ὕψος του, γιά νά

δείξει, ὅτι διατηρεῖ ζεστή καί γόνιμη τήν παλιά φιλία καί τήν ἀδελφική «ἐν Χριστῷ» κοινωνία μέ τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο. Ἀλλά οἱ δικοί του ἄνθρωποι, ἐκεῖνοι, πού λανσάρουν στά μίντια τίς χαρές του καί τίς συνοφρυώσεις του, τίς κορόνες του καί τίς ἀπογοητεύσεις του, ξεσπάδωσαν ἐναντίον τοῦ Φαναριώτικου ἐπιτελείου καί προσωπικά ἐναντίον τοῦ Πατριάρχου. Προσπάθησαν νά δώσουν τή δική τοῦς ἀποψη, ἤ, σωστότερα, τή δική του ἀποψη, γιά τά ἀκανθώδη θέματα, πού ἐνοχλοῦν τούς δύο παλιούς φίλους καί νά ὑποβαθμίσουν τή σημασία τῆς τελευταίας, «ιδιωτικῆς» ἐπίσκεψης τοῦ κ. Βαρθολομαίου στήν ἑλληνική πρωτεύουσα.

Ὁ δημοσιογράφος τῆς καμαρίλας του, λίγες μέρες πρὶν πατήσει ὁ Πατριάρχης τό πόδι του στήν ἑλληνική γῆ, ἀποτύπωσε στό ἔνθετο τοῦ «Ἐλεύθερου Τύπου» τό βαρύ κλίμα, μέ ἕνα ἄρθρο, πού ἔσταζε φαρμάκι. Ἐπίτιτλος τοῦ ἁρθρου: «Χριστόδουλος-Βαρθολομαῖος: Πῶς ἀπό τή θερμότητα τῶν σχέσεων φθάσαμε στήν «παγωνιά». Καί τίτλος: «Δυό “ξένοι” στήν ἴδια πόλη». Κάτω ἀπό αὐτούς τούς ἐντυπωσιακούς τίτλους ξετυλίχτηκε τό κουβάρι τῶν παρεξηγήσεων καί τῶν πικριῶν, ὅπως ξέρει νά τό ξετυλίγει ἡ «ἐδῶ» πλευρά. Τά παράπονα, πού βαραίνουν τίς συνειδήσεις τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καί, περισσότερο, τήν εὐαισθησία τοῦ προκαθημένου Χριστοδούλου. Πεντάστηλο τό ἄρθρο. Ἀτέλειωτα τά αἰχμηρά ἀγκάδια, πού πηγώνουν τήν ἐνότητα.

Στό ἔνθετο τῆς μεθεπόμενης ἑβδομάδας καί ἐνῶ ὁ Πατριάρχης θρискόταν στήν Ἑλλάδα, ὁ ἴδιος δημοσιογρά-

φος, ὁ ὑπογραφέας καί μεταφορέας τοῦ «σατραπίσκου» Χριστοδούλου, (ὅπως τόν ἀποκάλεσε ὁ Κορίνθου), ἐπανῆλθε, μέ τήν ἴδια φαρμακερή γραφίδα του καί πληροφόρησε τούς Ὁρθόδοξους Ἕλληνες ἀναγνώστες του, ὅτι «Οἱ ἐκκρεμότητες παραμένουν». «Ἐπιβεβαιώθηκαν», γράφει στόν κορμό τοῦ ἄρθρου του, «οἱ δυσσίφωνες προβλέψεις ὅτι ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης δέν θά ἀντιδράσει στήν πρόθεση τῆς κυβέρνησης Σημίτη νά μετατρέψει τήν Ἑλλάδα σέ κράτος ἄθρησκο, ἄθεο». Καί ἀφοῦ καταστρώνει, σέ ἔκταση δύο περίπου σελίδων, τά καινούργια παράπονα τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου, πού τά προκάλεσε ἡ ἐδῶ παρουσία τοῦ Πατριάρχου, κλείνει τό ἄρθρο του μέ τήν παρακάτω παράγραφο:

«Ἡ κυβέρνηση Σημίτη ἀξιοποιεῖ ὅσο γίνεται περισσότερο τή στάση τοῦ Πατριάρχου. Ἀμέσως κυκλοφόρησε δημοσκοπήσεις μέ αὐξημένη τή δημοτικότητα του καί εἶναι καταγιγιστικό τό προπαγανδιστικό πῦρ μέ τό ὁποῖο θέλει νά ἀποδείξει ὅτι τό πρόσωπο τοῦ Πρωθιεράρχου εἶναι αὐτό τοῦ Πατριάρχου καί ὄχι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἀπό τήν ἄλλη τό Πατριαρχεῖο, ὡς θεσμός πού προϋπῆρχε τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, θά ἔπρεπε νά γνωρίζει πολύ καλά ὅτι οἱ σχέσεις του μέ τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία εἶναι μονιμότερες καί ἀδελφικές καί ἐπομένως δέν εἶναι δυνατόν νά θίγονται ἐν ὀνόματι ὁποιασδήποτε ἄλλης σχέσεως ἢ σκέψεως».

Αὐτά δέν εἶναι τά μόνα καυτά βλήματα, πού ἐκτοξεύτηκαν ἀπό τά δημοσιογραφικά πολυβολεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἀπό τόν περασμένο Ὀκτώ-

βριο ἴσαμε σήμερα, ὁ ὀρίζοντας ὁλοένα καί σκοτεινιάζει καί οἱ λεκτικοί κεραυνοί διασταυρώνονται πάνω ἀπό τό ἐκπληκτο ἐκκλησιαστικό πλήρωμα.

Ὁ ἴδιος δημοσιογράφος, ὅπως δὲποτε «καθ' ὑπαγόρευση», ἀνακατεύει συνεχῶς τή χύτρα τῶν παθῶν καί τῶν ἐμπαθειῶν, συντηρεῖ τή θερμοκρασία τῆς διαμάχης στή στάθμη τοῦ βρασμοῦ καί προκαλεῖ ἀκατάπαυστα τό δημόσιο ἀντίλογο.

Λίγο πρὶν τά Χριστούγεννα, τή γιορτή τῆς ἀγάπης καί τῆς λατρείας, ἕνας δεύτερος *maker* τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ *image*, βετεράνος τῆς δημοσιογραφίας, πού, ἐντελῶς τιμητικά καί φιλικά, ἔχει διοριστεῖ ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικοινωνιακῆς Μορφωτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πρόβαλε μαχητικός στίς στήλες Κυριακάτικης ἐφημερίδας καί ζωγράφισε, μέ μελανά χρώματα, τόν πίνακα τῶν διαφορῶν καί τό βαθύ ψυχικό χάσμα, πού ἔχουν κόψει τίς προσβάσεις ἀγάπης καί κοινωνίας στούς δύο ἄντρες. Ὁξύς καί ἀναλυτικός, δέ διαφωνεῖ μέ τούς «θύραθεν» συναδέλφους του στόν ἐντοπισμό τῶν περιστατικῶν, πού προκάλεσαν τήν ἐπικίνδυνη κρίση, διαφοροποιεῖ, ὅμως, τή γραφίδα του, καθώς προσπαθεῖ νά ἀπαλλάξει ἀπό κάθε εὐδύνη τό φίλο του Ἀρχιεπίσκοπο καί νά στήσει τόν ὄγκο τοῦ καταλογισμοῦ μπροστά στήν πύλη τοῦ Φαναρίου.

Μακροσκελέστατο τό ἄρθρο του. Πολλές οἱ πτυχές, πού ἐγγίζει ὁ κάλαμός του. Τραχεῖα ἡ κριτική, πού ἀπευθύνει στόν Πατριάρχη προσωπικά καί στό Σиноδικό ἐπιτελεῖο του.

«Τό ποιός ἤρξατο χειρῶν ἀδίκων»

γράφει, τό γνωρίζει ὁλος ὁ θρησκευόμενος κόσμος καί πολύ περισσότερο οἱ ἀσχολούμενοι μέ τήν ἐκκλησιαστική μας ζωή. Ἀκολουθώντας τό παράδειγμα τοῦ συντάκτη σας ἐπιτρέψτε μου νά ἀπαριθμήσω καί ἐγώ κάποιες νοσηρές ἐπιλογές πού δημιουργοῦν ἐστίες σύγκρουσης...».

Καί ἀρχίζει νά ἀραδιάζει τήν ἐπτάριθμη κλίμακα τῶν αἰτιάσεων, πού ψύχραναν τήν ἀγάπη καί ἔφεραν τίς δύο Ἐκκλησίες στά ὀχυρώματα τῆς ἀντιπαλότητας. Μεταφέρουμε ἐδῶ μόνο τήν πέμπτη καί τήν ἑβδομη παράγραφο:

«5) Τό ἐπίσημο ταξίδι τοῦ Πατριάρχου στήν Ἑλλάδα, ἐνῶ δέν ἐγινε ἐπί ὀκτῶ ὁλόκληρα χρόνια, λόγω τῆς ἐπίμονης ἄρνησης τοῦ Σεραφεῖμ, ἤρθε νά δημιουργήσει μιά σειρά ἀπό προβλήματα...

7) Ἡ πρόσφατη κάθε ἄλλο παρά... ἰδιωτική ἐπίσκεψη, θά μπορούσε λίαν ἐπεικῶς νά θεωρηθεῖ... «εἰσπήδησις» τοῦ Πατριάρχου στήν Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας. Πῶς νά χαρακτηρίσει κανεῖς τίς ἀπρέπειες πού ἐγιναν στή Μονή Ὁσίου Λουκά στή Θήβα, στό Περιστέρι καί στά Μέγαρα; Ποῦ προκλήθηκε ἐδῶ ὁ Πατριάρχης γιά νά ἀντιμετωπίσει μ' αὐτό τόν τρόπο τόν Ἀρχιεπίσκοπο μέσα στό ἴδιο του τό σπίτι;

Ἡ μήπως οἱ ἰδιωτικές συζητήσεις τοῦ Πατριάρχου μέ τούς δημοσιογράφους προάγουν τίς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν; Καί περίμενε, στά σοβαρά, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, νά στείλει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀντιπρόσωπο τῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν στήν Κληρικολαϊκή τοῦ Φαναρίου;».

Πιστεύουμε, πῶς δέν ὑπάρχει ἀνάγκη

νά παραδέσουμε καί ἄλλα κείμενα φίλων καί ὑποτακτικῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, γιά νά πείσουμε τούς ἀναγνώστες μας, ὅτι οἱ δύο ἐκκλησιαστικοί ἄντρες, ὁ Πατριάρχης καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, βρίσκονται σέ φάση σκληρῆς διαμάχης. Καί ἀκόμα, ὅτι τά σενάρια τῆς προοδευτικῆς ἔντασης τῶν σχέσεων δέν γράφονται ἀπό τούς δημοσιογράφους, πού ἀντιπολιτεύονται τόν Ἀρχιεπίσκοπο, ἀλλά ἀπό ἐκείνους, πού «παίρνουν γραμμή» ἀπό τόν ἴδιο.

✱

Γυρίστε τώρα τό φύλλο. Καί παρακολουθεῖστε πῶς ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐκφράζεται καί πῶς δημοσιογραφοῦν καί κάποιοι ἄλλοι, κοντινοί του κόλακες. Ἀμέσως θά σχηματίσετε τήν ἐντύπωση, πῶς ὁ κ. Χριστόδουλος χτυπάει «μιά στό καρφί καί μιά στό πέταλο».

Μετά τό τέλος τῆς «ἰδιωτικῆς» ἐπίσκεψης τοῦ Πατριάρχου, πού τό ἐπικοινωνιακό στέλεχος τοῦ Χριστοδούλου τήν χαρακτηρίσει «εἰσπήδηση», ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δήλωσε: «Οἱ ἐφημερίδες θέλησαν νά ἀμαυρώσουν αὐτή τήν ἐπίσκεψη καί νά παρουσιάσουν εἴτε ὅτι ὁ Πατριάρχης εἶναι νικητής εἴτε ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶναι νικητής... Πρόκειται γιά κοσμικές ἐκτιμήσεις οἱ ὁποῖες δέν βρίσκουν ἀνταπόκριση στίς καρδιές μας. Ἐμεῖς χαιρόμαστε ὅταν τόν ἔχουμε κοντά μας, ὥστε καί ἐκεῖνος νά ἀναβαπτισθεῖ μέσα στήν ἀγάπη τοῦ λαοῦ τόν ὁποῖο ἐνδεχομένως στερεῖται ἐκεῖ, πού βρίσκεται».

Ἐνα μήνα πρὶν, στίς ἀρχές Σεπτεμβρίου, ὅταν ὁ Ἕλληνας προκαθήμενος ἐγκαινίαζε τή Διεθνή Ἐκθεση Θεσσαλονίκης, δέν παρέλειψε νά ἀναφερθεῖ

στό Πατριαρχείο καί νά διακηρύξει δημόσια: «Οἱ ἄριστες σχέσεις, πού ἔχουμε μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως δέν ἐπιτρέπουν στό σημείο αὐτό καμμία παρεξήγηση».

Θά μεταφέρουμε ἐδῶ καί ἕνα ἄλλο σχετικό κείμενο. Πρόκειται γιά τό σχόλιο, πού καταχωρήθηκε στό ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στό περιοδικό Ἐκκλησία καί πού ἀναφέρεται καί αὐτό στήν «ιδιωτική» ἐπίσκεψη ἥ, κατά τό χαρακτηρισμό τοῦ ἀνθρώπου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῆς «εἰσπήδησης» τοῦ Πατριάρχου στήν Ἀθήνα.

«Ἡ εἰς Ἑλλάδα ἐπίσκεψις ἐντός τοῦ Ὀκτωβρίου 2000 τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου συνετέλεσε στό νά ἀναθερμανθοῦν οἱ σχέσεις τοῦ Πρωτοθρόνου μέσα στήν Ὁρθοδοξία Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Μέ τήν ἐπίσκεψι αὐτή ὁ Παναγιώτατος δέν πραγματοποίησε μόνον τούς ἀρχικῶς προγραμματισμένους στόχους του, ἀλλά ἦταν φυσικό νά ὑπερφαλαγγίση αὐτούς κατά καρποφόρον τρόπον, ἐφ' ὅσον ἔπρεπε νά ἀνταποκριθῇ στά ὑπό τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου ἐπισημανθέντα βαθύτατα αἰσθήματα ἀγάπης, τά ὁποῖα τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐλαυνόμενον ἀπό τά μακραίωνα βιώματα τοῦ Γένους, τρέφει πρός τόν πανίερον ἐκκλησιαστικόν Θρόνον τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων.

Τά αἰσθήματα αὐτά, παρά τά περί τοῦ ἀντιθέτου λεγόμενα ἢ γραφόμενα ἀπό μερικούς, γνωρίζουν συνεχῇ ἀνα-

ζωπύρῃσι ὄχι μόνον στά πλαίσια τῶν "θερμῶν, στενῶν, εἰλικρινῶν, προσωπικῶν σχέσεων" ἀγάπης, πού συνδέουν τόν Παναγιώτατο καί τόν Μακαριώτατο, ἀλλά καί ἀπό τήν συνεχῇ ἀλληλοπεριχώρησι καί ἀμοιβαία πνευματική τροφοδοσία καί ἐνίσχυση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία, ἔχουσα ἀνεξαρτησίαν, ἀξιοποιεῖ κατά τόν καλύτερο τρόπο τά δικαιώματα καί τίς ὑποχρεώσεις, πού ἔχουν ὅλες οἱ ἀνά τόν κόσμον ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίαις. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἐνός δέχεται ἐκ τοῦ Φαναρίου τά ζωογόνα ρεῖθρα τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως καί ἀνακαινίζεται ἐσωτερικῶς καί ἀφ' ἑτέρου ἀκτινοβολεῖ πρός τά ἔξω, ἀξιοποιεῖ τήν οἰκουμένη τῆς ἀποστολῆς καί ἐνισχύει συνεχῶς τίς ἀνά τόν κόσμον Ἱ. Ἀρχιεπισκοπές καί Ἱ. Μητροπόλεις, πού ὑπάγονται στόν Οἰκουμενικόν θρόνον, διά συνεχοῦς ἀποστολῆς πρός αὐτές ἐκλεκτῶν καί δυναμικῶν στελεχῶν τῆς.

Ὁ Παναγιώτατος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἑλλάδος πλήρως ἱκανοποιημένος, ἔχοντας τή βεβαιότητα ὅτι τό ὑπ' Αὐτοῦ ἐγκαινισθέν στήν Ἀθήνα Γραφεῖο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διευθυνόμενο ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Περγάμου κ. Ἰωάννη, θά φροντίζει γιά τήν ἐνίσχυσι τῶν ἀρρήκτων δεσμῶν, πού συνδέουν τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέ τήν ἐκλεκτή θυγατέρα τῆς, τήν Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος».

Ἐκθέσαμε κείμενα. Ὅλα ἐπίσημα. Ντοκουμέντα πού δέν ἐπιδέχονται ἀμφισβήτηση. Κανένα ἀπό αὐτά δέν

προέρχεται από την «ύποπτη»(!) δημοσιογραφία, πού την κακίζει μέ σκληρή γλώσσα ο Μακαριώτατος. Είναι δικές του δηλώσεις και σχολιασμοί των ανθρώπων του περιβάλλοντός του.

Νά επιχειρήσουμε κρίσεις;

Τά μισά γρονθοκοπούν τά άλλα μισά. Από τό ένα μέρος ο 'Αρχιεπίσκοπος και κάποιοι κόλακες του υποστηρίζουν, ότι οι σχέσεις του μέ τόν Πατριάρχη Βαρθολομαίο βρίσκονται στην καλύτερη φάση τους και ή συνεργασία τους είναι αρμονική και αδελφική. Καί από τό άλλο μέρος, άνθρωποι του 'Αρχιεπισκόπου, φερέφωνα του, μεταφέρουν στην κοινή γνώμη τό κλίμα της διαμάχης και της αδελφοκτονίας. Κάποιοι (υπεύθυνα ή ανεύθυνα;) μιλοῦν για άγάπες και άσπασμούς και συμπορεία. Καί κάποιοι άλλοι δίνουν τό στίγμα του πολέμου, πού έχει στόχο την έξόντωση.

Η νηφάλια κριτική αυτής της συμπεριφοράς καταλογίζει στον προ-

καθήμενο και στην εξαρτημένη συνοδεία του άνειλικρίνεια. Μεθοδευμένη, ύποπτη άνειλικρίνεια. Δημιουργία προπετάσματος καπνού. Για νά μή φανεί και άποκαλυφθεί ή ένοχη κίνηση του άρχιεπισκοπικού παρασκηνίου. Ο 'Αρχιεπίσκοπος άσπάζεται την πατριαρχική παρειά. Καί ο δημοσιογράφος του τή ραπίζει. Ο διευθυντής συντάξεως του Δελτίου «Έκκλησία» χαρακτηρίζει εύλογία την επίσκεψη του Πατριάρχη στην Αθήνα. Καί τό μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Έπικοινωνιακής Μορφωτικής Υπηρεσίας της Έκκλησίας της Ελλάδος την άποκαλεί «είσπληδηση».

Ποιός λέει την άλήθεια και ποιός τό ψέμα;

Η άλήθεια είναι, πώς όλόκληρη ή 'Αρχιεπισκοπή, μέ την κεφαλή της και τά εξαρτήματά της, θρίσκεται βουτηγμένη στο ψέμα.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Τά έμαθες; Τά διάβασες; Τά χρήματα, πού μαζεύουμε όλοι έμεϊς μέ κόπο, για νά κάνει έργα φιλανθρωπίας ο κ. Χριστόδουλος και πού άποτελοῦν τό ύστέρημα των φτωχών ένοριτών μας, πηγαίνουν σε μία εταιρεία μαϊμού. Την εκπροσωπεϊ κάποιος στενός φίλος του κ. Χριστοδούλου, γνωστός και από τό παρελθόν του για ποικίλα σκάνδαλα και φοβερές λαθροχειρίες. Εΐμαστε για κλάματα. Τί νά πούμε στους ένοριτες μας;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Σήμερα θα καταχωρίσουμε μία συγκλονιστική επιστολή του μεγάλου αγίου του περασμένου αιώνα, του αγίου Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως. Τήν επιστολή αὐτή απέστειλε ὁ ἅγιος τὸ Μάρτιο τοῦ ἔτους 1895 στὸν τότε Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιο, τέσσερα χρόνια μετὰ τὴ βίαιη καὶ ἀδικη ἐκδίωξή του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ἀς παρακολουθήσουμε μὲ δέος καὶ προσοχή τὴ φωνή τοῦ αγίου:

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 11 Μαρτίου 1895

Παναγιώτατε Δέσποτα!

Τὴν Παναγίαν Ὑμῶν δεξιάν εὐσεβάστως κατασπάζομαι.

Εἰς Ἀλεξανδρείαν

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐζήτησε διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν παρὰ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πολιτικοῦ πράκτορος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κυρίου Γ. Γρυπά-

ρη πληροφoρίας περὶ ἐμοῦ καὶ τὸν λόγον ἰδίᾳ τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἀναχωρήσεώς μου. Εἰς ἀπάντησιν ἰδοὺ τί ἔγραψεν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ὁ Κύριος Πολιτικός Πράκτωρ. «Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 28 Ἰανουαρίου 1894 Κύριε Ὑπουργέ

Τῇ ἐντολῇ τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ χορηγήσω τῇ Ὑμετέρᾳ Ἐξοχότητι πληροφoρίας περὶ τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιότητος τοῦ ἄλλοτε Ἐπισκόπου Πενταπόλεως Νεκταρίου Κεφαλᾶ καὶ τὸν λόγον ἰδίᾳ τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἀναχωρήσεως αὐτοῦ... κατόπιν δέ ἐπελθούσης δυσαρρεσκείας μετὰ τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ αγίου Λιβύης ἀπῆλθεν οὗτος εἰς Σμύρνην, τὴν δέ θέσιν αὐτοῦ ὡς Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου κατέλαβεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος, τηρήσας αὐτὴν καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν του εἰς Ἐπίσκοπον Πενταπόλεως.

Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν ἦτο τὰ μέγιστα εὐχαριστημένος ὁ Πατριάρχης ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ αγίου Πενταπόλεως, διότι ἦτο ρέκτης καὶ δραστήριος ἐδείχθη, κατόπιν ὅμως ἥρξατο δυσαρρεστῶν τὸν Πατριάρχην, ἅτε ἐπιδεικνύων διαθέσεις πρὸς αὐτόβουλον καὶ ἀνεξάρτητον ἐνέργειαν, διαθέσεις ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου ἐκκληφθείσας ὡς ἀντιπειθαρχικὰς, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἡ Αὐτοῦ Παναγιότης ἐνόμισεν ὀρθόν, νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτόν τῆς Αἰγύπτου. Κατὰ πηγὰς Πατριαρχικὰς πρὸς ταῖς ἀντιπειθαρχικαῖς διαθέσεσιν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ αγίου Πενταπόλεως προὐκάλεσαν καὶ λόγοι ἠθικῆς κ.τ.λ.».

Τοσοῦτον Παναγιώτατε, ἐγενόμην ἐγὼ κακὸς πρὸς Ὑμᾶς, ὥστε μετὰ τέσσαρα ἔτη ἀπὸ τῆς ἀδικωτάτης ἀπὸ Αἰγύπτου ἀναχωρήσεώς μου, καθ' ἃ ἐζήτουν (φυτοζωῶν) τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, ὅπως μερίζωμαι αὐτόν τοῖς

πτωκοῖς, κωφός καί ἄναυδος γενόμενος πρὸς τὰς ποικίλας τῶν Πατριαρχικῶν καὶ ἐμοῦ κατηγορίας, οἱ Πατριαρχικοὶ τοιαύτας καὶ ἐμοῦ νὰ δώσωσι πληροφορίας, οὕτως ἐπισήμως ζητηθείσας παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως; Πότε, Παναγιώτατε, κατενόησατε τὰς ἀντιπειθαρχικὰς μου διαθέσεις; Ἐν ὁποίοις ἐξεδηλώθησαν ἔργοις; Ὅποια αἱ ἐνδείξεις, ὥστε νὰ χαρακτηρισθῶ ὡς ἀσεβῆς καὶ ἐπαναστάτης καὶ δοῦλος πονηρὸς κακὰ μελετήσας κατὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μου ἀρχῆς; Ὅποῖον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον μέ ἐδίκασε καὶ μέ κατεδίκασε καὶ ἀπεφάνθη περὶ τῆς ἀνηθικότητός μου, ὥστε οἱ Πατριαρχικοὶ μετὰ παρρησίας νὰ πληροφορήσωσι τὸν πολιτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πράκτορα, ἐπισήμως ζητοῦντα τοσαύτην σημαντικὴν παρ' αὐτῶν πληροφορίαν, ὅτι ἐδιώχθη ὡς ἐπαναστάτης καὶ ἀνήθικος; Ποῦ εὐρίσκονται τὰ πρακτικά; Ποῦ οἱ κατηγοροὶ μου; Ποῦ οἱ μάρτυρες; Ποῦ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος; Ποῦ τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἐστηρίχθη ἡ καὶ ἐμοῦ ἐπίσημος αὕτη κατηγορία, δι' ἧς κατεδικαζόμην εἰς ἠθικὸν θάνατον; Ὅποῖον μέγα κακὸν εἰργάσθη πρὸς Ὑμᾶς, Παναγιώτατε, ἢ καὶ πρὸς τινα τῶν Πατριαρχικῶν, ὅπως δολοφονηθῶ; Διατί ἡ τοσαύτη ὑμῶν καὶ ἐμοῦ μῆνις ἢ καὶ πόρρω παρακολουθοῦσα μοι, δι' ἧς ζητεῖται ὁ παντελής ὀλοθρευμός μου; Κατὰ τί τοῦλάχιστον παρηνώχλησα Ὑμᾶς; Ὅποῖον τὸ μέγα πρὸς Ὑμᾶς ἁμάρτημά μου; Ὅποια ἡ πονηρία μου καὶ ἡ κακία μου; Ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν Θεόν, ὅτι οὐδέποτε περὶ οὐδενὸς ἐμελέτησα κακόν. Μόνον τὸ ἀγαθὸν ἐμελέτησα καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου καὶ αὐτοῦ ἐραστὴς καὶ ἐργάτης ἐγενόμην. Φρονῶ ὅτι τῶν ἀγαθῶν μου διαθέσεων πείραν ἔλαβε καὶ τρανὰς τὰς ἐνδείξεις ἔσχεν ἡ Ὑ. Θ. Παναγιότης.

Ἀλλὰ ἤδη πρὸς τί ταῦτα πάντα; Τὸ ἔργον συνετελέσθη, ἡ μῆνις ἱκανοποιήθη, ὁ πονηρὸς παραδειγματικῶς ἐτιμωρήθη. Πρὸς τί ἡ ἄκαιρος αὕτη διαμαρτύρησις; Πρὸς οὐδέν πλέον ἕτερον, ἀλλ' ἢ πρὸς τὸ γνωρίσαι τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι ὅτι πᾶσα ἡ καὶ ἐμοῦ μῆνις αὕτη ἄδικος. Ὁ Θεὸς ἔστω μοι Μάρτυς καὶ Κριτής.

Διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ εὐχομαι τὰ ἄριστα.

Ὁ Πενταπόλεως Νεκτάριος»

Διαβάζοντας τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου διαπιστώνουμε ἀφενὸς τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του καὶ ἀφετέρου τὰ διάχυτα αἰσθήματα πόνου καὶ πικρίας, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀνθρωπίνως διακατείχeto μετὰ τὴν προσγενομένη σέ βάρος του μεγάλῃ ἀδικίᾳ μέ τῇ βίᾳ ἀπομάκρυνσίν του ἀπὸ «τούς Πατριαρχικούς», ὅπως ὁ ἴδιος χαρακτηριστικὰ τούς κατονομάζει. Ζητάει ἀπὸ τὸν τότε Πατριάρχην, καὶ τὸ ζητάει τόσο ἔντονα καὶ ἐπίμονα, νὰ πληροφορηθῇ καὶ ὁ ἴδιος ἀλλὰ καὶ τὸ ποίμνιο, ποιῆς ἦσαν οἱ συγκεκριμένους ἀποδείξεις, στίς ὁποῖες στηρίχθησαν οἱ διώκτες του γιὰ τὰ ὅσα τραγικὰ σέ βάρος του καταμαρτύρησαν. Τὸ ζητάει μέ τοῦτες τίς γεμάτες θλίψη ἱστορικές καὶ χαρακτηριστικές φράσεις: «Ὅποῖον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον μέ ἐδίκασε καὶ μέ κατεδίκασε;... Ποῦ εὐρίσκονται τὰ Πρακτικά; Ποῦ οἱ κατηγοροὶ μου; Ποῦ οἱ μάρτυρες; Ποῦ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος;... Ποῦ ἡ κατηγορία;... Ποῖον μέγα κακὸν εἰργάσθη;...».

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ τότε διοίκηση τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ περιβάλλον της ἐκώφευσαν. Καμμία ἀντίδραση. Καμμία ἀπάντηση. Κανένας ἀντίλογος. Ἀφῶνοι καὶ ἀδιάφοροι στὰ εὐλόγια ἀνθρώ-

πινα παράπονα του ἁγίου Ἱεράρχου γιά τήν «ἀδικωτάτην ἀπό Αἰγύπτου ἀπομάκρυνσιν». Καί ὁ διωχθεῖς Ἐπίσκοπος, μέ τήν ἁγία βιοτή καί τό ταπεινό φρόνημα, ἀπῆλθε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου μέ ἀναπάντητο τό μεγάλο αὐτό παράπονο. Καταξιώθηκε ὅμως ἀπόλυτα στή συνείδηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ, καί ὅσο ζοῦσε καί μετά τήν κοίμησή του, ὡς μέγας Ἱεράρχης. Ἀλλά καί ἡ Ἐκκλησία, μέ τό πέραςμα τοῦ χρόνου, τόν ἀνακήρυξε ἅγιο καί σήμερα τιμᾶται ὄχι μόνον ἀνά τό πανελλήνιο, ἀλλά καί παγκοσμίως. Καί ὁ συναξαριστής, μαζί καί οἱ ἄλλοι ἐκκλησιαστικοί συγγραφεῖς, ἐξιστοροῦντες τό βίο του, ἀναφέρονται πρωτίστως στίς τόσο ἄδικες καί συκοφαντικές διώξεις του καί συνδέουν τά θλιβερά αὐτά περιστατικά τῶν διώξεων μέ τά πρόσωπα ἐκεῖνα πού ἀνῆκαν στήν τότε ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας. Οἱ ἐπιγενόμενοι, οἱ διάδοχοι τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου, διαπίστωσαν καί ἀντιλήφθησαν τό μέγεθος τῆς ἀδικίας, πού διαπράχθηκε ἀπό τούς προκατόχους τους καί προσήλθαν πρόσφατα νά καταθέσουν στό σεπτό σκῆνωμα τοῦ ἁγίου τό δάκρυ τῆς μετανοίας καί τήν αἴτηση τῆς συγγνώμης. Ἀλλά πολύ καθυστερημένα. Μετά ἀπό ὀγδόντα καί περισσότερα χρόνια, ὅταν πλέον ὅλα τά πρόσωπα, πού πρωταγωνίστησαν σ' αὐτές τίς ἐπιθέσεις καί τίς διώξεις τοῦ ἁγίου, εἶχαν ἀπέλθει. Καί εἶχαν ἀπέλθει μέ τό στίγμα τῆς εὐθύνης τους γιά τή μεγάλη ἀδικία.

Τά παραπάνω ἐκκλησιαστικά γεγονότα πρέπει νά μᾶς προβληματίσουν σοβαρῶς. Καί νά προβληματίσουν σοβαρότερα καί τή δική μας ἐκκλησιαστική διοίκηση γιά ἓνα παρόμοιο γεγονός διωγμοῦ καί ἀδικίας, πού κάλυψε τό τελευταῖο τέταρτο τοῦ λήξαντος αἰῶνα καί συνεχίζεται δυστυχῶς γιά εἴκοσι ἔξι συναπτά ἔτη μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Εἶναι

τό γνωστό ἔγκλημα καί ὁ σφαγιασμός τῶν ἀρχικά δώδεκα καί στή συνέχεια τριῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι, ὅπως συνέβη καί στήν περίπτωση τοῦ ἁγίου, διώχθηκαν καί καταδικάσθηκαν, χωρίς ποτέ νά δικασθοῦν, χωρίς ποτέ νά παραπεμφθοῦν σέ Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο, χωρίς νά τούς ἀποδοθεῖ καμμία κατηγορία, χωρίς νά τηρηθεῖ καμμία κανονική διαδικασία. Καί ὅλα αὐτά, ὅπως ἀκριβῶς καί κατά τήν ἐποχή τοῦ ἁγίου, μεθοδεύθηκαν ἀπό πρόσωπα, πού «ἐκινοῦντο ὑπόπτως στό ἐκκλησιαστικό παρασκήνιο» κατά τή χαρακτηριστική ἔκφραση τοῦ τότε Μητρ. Δημητριάδος καί ἤδη Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου.

Οἱ ἀσκοῦντες σήμερα τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση ἄς συνειδητοποιήσουν τά σφάλματα τοῦ παρελθόντος καί ἄς σπεύσουν νά ἐπανορθώσουν τίς ἄδικες καί ἀντεκκλησιαστικές αὐτές ἐνέργειες μέ τήν κανονική ἀποκατάσταση καί τῶν δώδεκα Ἀρχιερέων, ἐνόσω οἱ πρωταγωνιστές (ἢ ὅσοι ἀπ' αὐτούς) εὐρίσκονται ἀκόμη στήν παρούσα ζωή. Ἄν αὐτή ἡ ἀποκατάσταση δέν γίνει σήμερα, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός, θά γίνει ὅπωςδήποτε στό μέλλον, ἴσως μετά τόσα χρόνια, ὅσα χρειάσθηκαν καί γιά τήν ἀποκατάσταση τοῦ ἁγίου Νεκταρίου. Τό στίγμα ὅμως γιά τή σημερινή ἐκκλησιαστική διοίκηση θά μείνει. Καί αὐτό θά τό ἐπισημάνει ὁ ἐκκλησιαστικός ἱστορικός τοῦ μέλλοντος, ὁ ὁποῖος ὅμως θά ἀναφερθεῖ, ὄχι μόνο σ' αὐτά καθ' ἑαυτά τά γεγονότα τῶν ἁδικῶν καί ἀντικανονικῶν διώξεων δώδεκα ἀδελφῶν Ἐπισκόπων, ἀλλά καί σέ ὅσους προκάλεσαν αὐτές τίς διώξεις, σέ ὅσους τίς συντήρησαν, σέ ὅσους συνέπραξαν σ' αὐτές καί σέ ὅσους τίς ἀνέχθηκαν.

Ἡ ἐπικίνδυνη οὐτοπία

Σέ ὁμιλία του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος εἶπε ὅτι «ἡ Ἐκκλησία εἶναι στό προσκίνηιο τῆς ἐπικαιρότητας, ὅχι ἐπειδὴ τό ἐπιδιώκει ἀλλὰ γιατί εἶναι τέτοια ἡ ἀνάγκη τῶν καιρῶν» («Ἔθνος» 3-1-2001). Ἡ «ἀνάγκη τῶν καιρῶν», λοιπόν, ὑπαγορεύει τήν «ἐπικοινωνιακή πολιτική» τῆς Ἐκκλησίας. Τήν ἄποψη αὐτή, ἡ ὁποία, φαίνεται, ἀποτελεῖ ἓνα ἀπό τά πιστεύω τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τήν ἐνστερνίζονται ἀρκετοί μέσα στήν Ἐκκλησία καί δείχνουν γοητευμένοι, διότι ἔτσι, λένε, ἡ Ἐκκλησία «βγαίνει ἀπό τήν ἀφάνεια καί δείχνει τή ζωικότητά Της». Συγκεκριμένα διατυπώνεται ἡ ἄποψη ὅτι πρέπει νά προβάλλεται τό κοινωνικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά προσελκύονται οἱ πιστοί, τά δέ προβλήματα Της πρέπει νά συγκαλύπτονται, γιά νά μήν τά ἐκμεταλλεύονται οἱ ἀντίπαλοί Της.

Καί προβάλλεται ὡς κοινωνικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ἡ κοινωφελής δράση, ἡ φιλανθρωπία, ἡ πολιτιστική προσφορά. Ὅλες, δηλαδή, οἱ αὐτονόητες κοινωνικές προεκτάσεις τῆς ἀναγεννήσεως τῶν ἀνθρώπων, τήν ὁποία ἐπαγγέλλεται ἡ Ἐκκλησία. Ὅμως, καί ἄλλοι παράγοντες, ἀπό ποικίλους ἰδεολογικο-θρησκευτικούς χώρους, μέ θετικές κατά βάση ἀρχές περί τοῦ κοινού καλοῦ, προβάλλουν τίς δικές τους κοινωνικές προσφορές διεκδικώντας μερίδιο συμμετοχῆς στή διαμόρφωση αὐτοῦ, πού λέγεται «πολιτισμένη κοινωνία». Πολλοί ἄνθρωποι στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο, ἐν τούτοις, θέλουν τήν Ἐκκλησία σέ θέση ἀνταγωνισμοῦ μέ τίς δυνάμεις αὐτές. Τήν θέλουν νά τίς υπερφαλαγγίζει σέ μιά δυναμική πορεία, στό τέρμα τῆς ὁποίας ὁραματί-

ζονται τήν ἀνατολή κάποιου νέου πολιτισμοῦ, τήν ἐγκαθίδρυση στόν κόσμο μιᾶς νέας «Χριστιανικῆς» τάξεως. Ἐνα τέτοιο ὄραμα, πού θά μπορούσε νά χαρακτηριθεῖ ὡς μετά Χριστόν μεσσιανισμός, ἔχει ἀνάγκη διαφημίσεως, γιά νά περάσει στήν κοινή γνώμη σάν ἐλπιδορόρα προοπτική.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, ἂν καί εἶναι «ἀγία καί ἁμωμος», ἔχει προβλήματα. Γιατί εἶναι θεανθρώπινη ὕπαρξη. Ὅταν, βέβαια, μιλάμε γιά προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας, ἐννοοῦμε ἀδυναμίες, πάθη καί ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων Της, ποιμένων καί ποιμαινομένων. Στό σημεῖο αὐτό ὑπάρχει ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου. Ἡ προοπτική τοῦ ὁράματος τῆς νέας «Χριστιανικῆς» τάξεως γοητεύει πολλούς Χριστιανούς, εὐσεβεῖς ἢ καιροσκόπους καί τοὺς κάνει νά μήν θέλουν νά ἀκούσουν ὅτι στήν Ἐκκλησία ὑπάρχουν προβλήματα. Ὁ μετά Χριστόν μεσσιανισμός δέν εἶναι συμβατός μέ τήν εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας ὡς νοσοκομεῖου, ὅπου ὅλο τό πλήρωμα, ποιμένες καί ποιμαινόμενοι, βρίσκονται ὑπό θεραπεία. Πολλοί φοβοῦνται ὅτι ἔτσι ὑποβαθμίζεται ἡ Ἐκκλησία στά μάτια τοῦ κόσμου. Προτιμοῦν, λοιπόν, ἀντί νά καταπιασθοῦν μέ τή λύση τῶν προβλημάτων, νά τά ἀπωθοῦν στή λήθη τοῦ χρόνου καί ξεχασμένα νά σαπίζουν στήν ἀφάνεια. Τό ὄραμα πρέπει νά περισωθεῖ πάση θυσίᾳ. Καί ἂν χρειασθεῖ, δέν διστάζουν νά φτιασιδώσουν τήν ὅποια πραγματικότητα μέ τή βοήθεια τῆς διαφημίσεως καί τῆ σοφιστείας τῆς «ἐπικοινωνιακῆς τακτικῆς». Ζοῦν ἔτσι μέ τήν ψευδαίσθηση ὅτι τά ἐκκλησιαστικά πράγματα προβάλλονται στόν κόσμο ἀστραφτερά, μεγαλοπρεπῆ καί ἄσπιλα! Εἶναι νά ἀπορεῖ κα-

νείς, πῶς δέν τούς λέει τίποτε ἡ κατηγορηματική ἀπόρριψη ἀπό τόν Κύριο τῶν φαρισαϊκῶν «τάφων κεκοιμημένων»...

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔπαψε νά κηρύττει ὅτι ὁ Θεός Λόγος σαρκώθηκε· ἔγινε ἄνθρωπος καί «ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» σταυρώθηκε γιά μᾶς καί ἐτάφη· ἀναστήθηκε καί ἀναλήφθηκε στούς οὐρανούς, ἀφήνοντας στή γῆ τήν Ἐκκλησία ὡς «Σῶμα Χριστοῦ παρεινόμενον εἰς τόν αἰῶνα». Μέ τά ἀσύλληπτα αὐτά γεγονότα ὁ Κύριός μας ἔσωσε τό ἀνθρώπινο γένος. Καί ὅμως, ὅταν αὐτά τά συγκλονιστικά συνέβαιναν, ἐλάχιστοι ἄνθρωποι τά ἔπαιρναν εἰδηση. Ὁ κόσμος ἐνδιαφερόταν γιά ἐκεῖνα, τά ὁποῖα καί οἱ χρονικογράφοι κατέγραφαν μέ κάθε λεπτομέρεια. Γιά τό τί γινόταν, δηλαδή, τήν ἴδια ἐποχή, στή Ρώμη, στά δώματα τῆς ρωμαϊκῆς ἐξουσίας, ἐκεῖ ὅπου διακυβεύονταν οἱ τύχες ὁλόκληρων λαῶν· στίς ἰντριγκες καί στά ἐγκλήματα· στή χλιδή, στόν πλοῦτο, στήν ἀκολασία τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας. Καί ὁ ἀπλός λαός, ὁ «ρωμαϊκός ὄχλος», ἀλλοτριωμένος καί ἐξαθλιωμένος, τά μόνα, πού ζητοῦσε, ἦταν «ἄρτον καί θεάματα». Ρωμαϊκές λεγεῶνες ἀπό ἐπαγγελματίες ἀγροίκους πολεμιστές, μαζέματα ἀπόκληρων ἀπό κάθε φυλή, ἔσφαζαν καί σφάζονταν χωρίς οἶκτο, γιά νά ἐπιβάλουν στήν ἀχανή Αὐτοκρατορία τήν Pax Romana, ἐνῶ οἱ στρατηγοί τους πραγματοποιοῦσαν τούς «Θριάμβους» τους στή Ρώμη, προσφέροντας τά ἐπινίκια στόν «Καπιτώλιο Δία». Στά κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ἀθήνα, Ἀλεξάνδρεια, Ἐφεσο κλπ., ὑποταγμένα καί αὐτά στή ρωμαϊκή ἐξουσία, ἦταν ἀρκετή ἡ ἱκανοποίηση, πού ἀπολάμβαναν ἀπό τό θαυμασμό τῆς Ρώμης πρὸς τήν ἀρχαία σοφία τους. Στήν Ἱερουσαλήμ στό Μέγα Συνέδριο οἱ θρησκευτικο-πολιτικές πατριές σπαράσσονταν καί ὁ ἰουδαϊκός λαός ἄγονταν καί φέρονταν ἀπό ἀγύρτες τῆς εὐσέβειας καί λαοπλάνους ψευδομεσσίες ἐπαναστάτες. Τά ἄλλα ἔθνη, πέρα ἀπό τά

σύνορα τῆς Ἑλληνορωμαϊκῆς Οἰκουμένης, ζώντας τό καθένα τήν ὅποια κουλουρά του, ἀδιαφοροῦσε γιά τό τί συνέβαινε στή μικρή γῆ τῆς Παλαιστίνης. Τά συγκλονιστικά, σωτηριώδη γεγονότα τῆς θείας οἰκονομίας, πού τότε λάμβαναν χώρα, ὑπῆρξαν «μυστήρια κραυγῆς, ἅτινα ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ ἐπράχθη» (Ἰγνάτιος Θεοφόρος, Ἐφεσ. 19, 1). Μακρά ἀπό τό προσκύνιο τῆς ἐπικαιρότητας. Χωρίς προβολή. Χωρίς διαφήμιση.

Ἡ Ἐκκλησία πάντοτε πορεύτηκε μέσα στόν κόσμο ὡς πάσχουσα ἀγάπη, ὡς ζωντανό κήρυγμα μετανοίας. Πάντοτε διαλάλησε στόν κόσμο τό λόγο τοῦ Θεοῦ, προβάλλοντάς τον ὡς βιωμένο ἄγγελμα σωτηρίας. Καί αὐτό θά συνεχίσει νά τό κάνει μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, παρά τήν ὑπονόμευσή Της ἀπό ἐσωτερικούς διαφθορεῖς καί παρά τίς ἐπιθέσεις τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν Της. Προβολή, ὅμως, χωρίς διαφάνεια, πού ὑπηρετεῖ σκοπιμότητες κολακεύοντας τούς κρατοῦντες καί θεραπεύοντας τίς ματαιοδοξίες τους, πού παραγράφει ἀδικίες καί ἐγκλήματα τῶν ὑψηλά ἱσταμένων, κατά τίς ἀπαιτήσεις τῆς «ἐπικοινωνιακῆς τακτικῆς», δέν προβάλλει τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό, πού προβάλλεται, εἶναι ἓνα κακέκτυπο ὑποκατάστατό Της, «πίθηκος ψυμιθίῳ ἐντετριμμένος (φτιασιδωμένος)» (Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς, Παιδαγωγός, Γ' 3). Ὁ ἐκκλησιαστικός λόγος, τότε, δέν εἶναι ὁ λόγος Θεοῦ ὁ «δικνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καί πνεύματος, ἀρμῶν τε καί μυελῶν» (Ἐβρ. 8' 12). Εἶναι δημαγωγία. Δέν σηματοδοτεῖ τήν πορεία τῶν ἀνθρώπων πρὸς τή σωτηρία, ἀλλά πρὸς τόν γκρεμό τοῦ οὐτοπικοῦ μετὰ Χριστόν μεσσιανισμοῦ, ἐνός ὁράματος ξένου πρὸς τήν Ἀγία Γραφή, ξένου πρὸς τό κήρυγμα καί τό μόχθο τῶν Πατέρων, πού ἀκυρώνει τό εὐαγγελικό μήνυμα στόν κόσμο καί παραχαράσσει τήν εὐσέβεια.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Χρυσόστομικές ἐπιστημάνσεις

Τό μαρτυρικό στεφάνι

«Ἐγγέγραπται τὰ ὀνόματα ὑμῶν βίβλῳ ζωῆς, μετὰ τῶν ἁγίων κατηριθμήθητε μαρτύρων... Εἰ γάρ παρανομούμεν παραστάς καὶ μὴ διορθῶσαι δυνηθεῖς τὴν παρανομίαν, ἀλλ' ἐλέγξαι αὐτὴν μόνον, ὁ τῆς στείρας καρπός, ὁ τῆς ἐρήμου πολίτης, ἐπειδὴ διὰ τοῦτο δεσμωτήριον ὤκησε καὶ ἀπειμῆθη, καὶ μάρτυς καὶ μαρτύρων πρῶτος ἐστίν, ὑμεῖς οἱ νόμοις πατέρων καὶ θεσμοῖς παραβαθεῖσι, καὶ ἱερωσύνη ἐπηρεαζομένη καὶ παρανομούμενη παραστάντες, καὶ τοσαῦτα παθόντες ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ λῦσαι συκοφαντίας ἀναισχύντους οὕτως, ἐννοήσατε ἡλίχην λήψεσθε ἀμοιβήν» (Τοῖς ἐγκεκλησμένοις ἐπισκόποις, πρεσβυτέροις καὶ διακόνους ἐν δεσμωτηρίῳ, δι' εὐσέβειαν).

(Ἐχουν γραφεῖ τὰ ὀνόματά σας στό βιβλίο τῆς ζωῆς, ἔχετε καταριθμηθεῖ μετὰ τῶν ἁγίων μαρτύρων... Γιατί ἂν ἐκεῖνος, πού ἀντιστάθηκε σέ παράνομο γάμο, ἔστω κι ἂν δέν μπόρεσε νά διορθώσει τήν παρανομία, παρά μόνο νά τήν ἐλέγξει, ὁ καρπός τῆς στείρας, ὁ πολίτης τῆς ἐρήμου-ὁ Πρόδρομος-ἐπειδὴ γιαντό φυλακίσθηκε καὶ ἀποκεφαλίστηκε, καὶ εἶναι μάρτυς καὶ ὁ πρῶτος μεταξύ τῶν μαρτύρων, ἐσεῖς πού προβάλατε ἀντίστασι γιά νόμους τῶν πατέρων καὶ θεσμούς πού ἀθετήθηκαν καὶ γιά ἱερωσύνη, πού τήν ἀπειλοῦν καὶ τή διώκουν μέ παρανομίες, καὶ πάθατε τόσα πολλά γιά τήν ἀλήθεια, καὶ γιά νά ξεδιαλύετε τίς τόσο

ἀδιάντροπες συκοφαντίες, φανταστεῖτε πόσο μεγάλη ἀμοιβή θά λάβετε).

Μιά ἄλλη πτυχὴ τῆς λέξεως «μαρτύριο» πού ἴσως παντελῶς τὴν ἀγνοοῦμε ἢ σκοπῖμῳς τὴν παρασιωποῦμε μᾶς ἀποκαλύπτει σέ μιὰ ἐπιστολὴ του πρὸς φυλακισμένους ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους καὶ διακόνους ὁ ἱερός Χρυσόστομος «Ὅλοι αὐτοὶ βρέθηκαν στό δεσμωτήριον ὄχι γιὰ κάποιο κακούργημα ἀλλὰ «δι' εὐσέβειαν». Εἶναι αὐτοὶ πού ἀντιστάθηκαν στήν καταπάτηση τῶν Κανόνων, στήν παράβαση τῶν νόμων τῶν πατέρων καὶ τῶν ἱερῶν θεσμῶν, στήν περίπτωση τῆς παράνομης ἐκτοπίσεως καὶ ἐξορίας τοῦ μεγάλου Ἱεράρχη. Ἀνῆκαν στοὺς τρεῖς βαθμούς τῆς ἱερωσύνης. Καὶ στάθηκαν ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ τίς ἀπειλές, τίς ἀναισχύοντες συκοφαντίες καὶ τίς παρανομίες ἐναντίον ἐντίμων ἱερέων τοῦ Ὑψίστου (ὅπως ἦταν ὁ μέγας Χρυσόστομος). Τό ἀποτέλεσμα; Μπῆκαν στήν περιπέτεια τοῦ διωγμοῦ.

Δύο διαπιστώσεις μποροῦμε ἐδῶ νά κάνουμε.

α) Ὁ Χρυσόστομος τοὺς συλλειτουργοὺς του, πού ἔδειξαν αὐτό τό ψυχικό σθένος, ρητὰ καὶ ἀπερίφραστα τοὺς ἀποκαλεῖ μάρτυρες (**μετὰ τῶν ἁγίων κατηριθμήθητε μαρτύρων**). Μάρτυρες, πού δυστυχῶς ἀντιμετώπιζαν ὡς δημίους ἢ τέλος πάντων ὡς ἡθικούς αὐτομαχούς τοῦ διωγμοῦ των τοὺς παρανομοῦντες ἐπισκόπους. Μὴ προσπεράσουμε αὐτὴ τὴν ἐπισήμανση γιατί εἶναι πολὺ οὐσιαστική. Καὶ αὐτό γιατί πολὺ συχνά στήν ἐποχὴ μας ἀκούγεται μιὰ παράξενη ἀποφή. «Ὅτι δηλαδή, πρέπει νά ἐπιστρατευθοῦμε ὅλοι, ὅταν κινδυνεύει ἡ πίστη μας νά χαθεῖ ἀπὸ τό διωγμό, ἢ νά νοθευτεῖ ἀπὸ τίς αἱρέσεις. Μόνο στίς περιπτώσεις αὐτές ἀπαιτοῦνται ἁγῶνες

καί πρέπει νά χυθεῖ μαρτυρικό αἷμα. "Οχι ὅμως καί γιά τά διοικητικά τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω κι ἂν καταπατοῦνται **«νόμοι πατέρων»**. Ἐδῶ ὅμως ὁ ἱερός Χρυσόστομος βάζει σέ ἴση μοίρα τοὺς ἁγῶνες γιά τὴν πίστη καί τοὺς ἁγῶνες γιά τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Καί δίνει τὸ στεφάνι τῶν μαρτύρων σ' αὐτοὺς πού ἀντιστάθηκαν μέ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς τους κατὰ τῶν ἐκτροπῶν καί ἀγωνίσθηκαν γιά τὴν ἀποκατάσταση τῆς κανονικῆς τάξεως μέσα στὴν Ἐκκλησία.

β) Ἡ δευτέρη διαπίστωση ἀφορᾷ τὴν ἔνταση ἀλλὰ καί τὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου. Τὴν περιγράφει ὁ πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μέ ζωηρά χρώματα στή συνέχεια:

Δέν εἶναι ἴσο τὸ νά σοῦ κοπεῖ τὸ κεφάλι σὲ μαρτύριο μέσα σέ μιὰ στιγμή, μέ τὸ νά παλεύεις τόσο πολὺ χρόνο μέ τόσους πόνους, φόβους, ἀπειλές, φυλακές, ἀπαγωγές, δικαστήρια, χέρια δημίων, ἀδιάντροπες γλῶσσες συκοφαντῶν, προσβολές, ὕβρεις, κοροϊδίες.

Στὴ φράση του αὐτὴ διακρίνουμε τὸ σκληρὸ κόστος τῶν ἁγώνων γιά τὴν ἐπαναφορά τῆς κανονικῆς τάξεως στὸν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας. Κατανοοῦμε καί τὴν προσιτάθεια τῶν πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν νά ξεφύγουν αὐτές τίς ὀδυνηρές καταστάσεις, προφασιζόμενοι ὅτι τά διοικητικά πάντα ἔτσι ἦταν, καί τώρα δέν μποροῦν μέ τίποτε νά ἀλλάξουν. "Αν δέν μποροῦν νά ἀλλάξουν, αὐτὸ συμβαίνει γιατί λείπουν οἱ ἥρωες ἐπίσκοποι, πρεσβύτεροι καί διάκονοι πού θά ζήσουν αὐτὸ τὸ συνεχές σέ διάρκεια καί μεγάλο σέ ἔνταση μαρτύριο. Αὐτοὶ πού θά σταθοῦν στῆλοι φωτός καί καθοδηγοὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Νά γιατί ὁ Χρυσόστομος μακαρίζει

τοὺς φυλακισμένους καί διωγμένους ἱερωμένους. Γίνανε τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἀνδρείας σέ ἀνώμαλες ἐκκλησιαστικές καταστάσεις, ἐκεῖ πού δεσπόζει ἡ βία καί ἡ παρανομία. Πάλεψαν ἀντίθετα σὲ ρεῦμα καί ἀποτέλεσαν τὸ πρότυπο γιά ἐκκλησιαστικούς ἁγῶνες. Λέει συγκεκριμένα:

Σκεφετῆτε πόσους προτρέψατε σέ ἁγῶνες μέ ὅσα πάθατε, πόσων τὰ φρονήματα ἀνορθώσατε, πόσους ταλαντευομένους στηρίξατε, ὅχι παρόντες, ἀλλὰ καί ἀπόντες, ὅχι μέ τὴ θεὰ αὐτῶν, πού ἔχετε ὑπομείνει, ἀλλὰ καί μόνο μέ τὴν ἀκοή πόσους μακρυνοὺς ὠφελήσατε.

Μπορεῖ λοιπὸν τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα πού βασανίζει γιά περισσότερο ἀπὸ ἓνα τέταρτο τοῦ αἰῶνα τὴν ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία νά προκαλεῖ θλίψη καί κατῆφεια γιά τίς ἀντικανονικότητες καί παρανομίες τῶν ἐπισκόπων της, ἀνέδειξε ὅμως καί τίς μαρτυρικές μορφές ἐκείνων, πού ἀντιστάθηκαν καί ὑπέμειναν χίλιους διωγμούς. Αὐτές οἱ μορφές στηρίζουν, ἐνθαρρύνουν, προτρέπουν ὅλους μας νά μιμηθοῦμε τὸν ἡρωισμό τους.

Ἀρχιμ. Εἰρηνάιος Μπουσδέκης

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ

Ἡ Πανελλήνια Πρωτοβουλία γιά τήν **Κανονικότητα** καί τή **Νομιμότητα** στήν Ἐκκλησία, στίς 5 Φεβρουαρίου, σέ γιορτή, πού πραγματοποιήθηκε στήν αἴθουσα τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσός» ἔκοψε τήν πατροπαράδοτη βασιλόπιτα.

Οἱ ὁμιλίες, πού πλαισίωσαν τή γιορτή, ἦταν συντονισμένες στόν προβληματισμό τῆς ἐπικαιρότητας καί ἀποτελοῦσαν κατάθεση ὑπεύθυνης πρότασης γιά τήν ἔξοδο τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπό τή στασιμότητα καί ἀπό τήν ἐμπλοκή στό βαρύ πλέγμα τῶν παραβιάσεων τῆς Κανονικότητας καί τῆς Νομιμότητας.

Τό μήνυμα, πού ἡ γιορταστική αὐτή ἐκδήλωση ἔστειλε στή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἦταν διπλό. Πρῶτα-πρῶτα, ἔδωσε τό σῆμα ὅτι ὁ λαός δέν πείθεται μέ τίς ἀκατάσχετες τηλεοπτικές ἐπικαλύψεις καί ἐξιδανικεύσεις τοῦ διοικητικοῦ χάους τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί, κατά δεῦτερο λόγο, ἀποκάλυψε ὅτι τά οὐσιαστικά προβλήματα εἶναι ἐκεῖνα, πού συναντάει μπροστά του ὁ λαός καθημερινά καί ὄχι ἐκεῖνα, πού αὐτοσχεδιάζει ἡ ἐπισκοπική φιλοδοξία καί φιλαρέσκεια.

ΨΙΘΥΡΟΙ

Μόνο μέ μία σημείωση...

Μεταφέρουμε δυό ἀποσπάσματα ἀπό δημοσιεύματα τῆς Κυριακῆς 11 Φεβρουαρίου, μέ μόνη τή σημείωση, ὅτι τό ἕνα ἀποτελεῖ μέρος τῆς μακρότατης συνέντευξης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί τό ἄλλο εἶναι κομμάτι ἀπό τό ἄρθρο τοῦ αὐλικοῦ δημοσιογράφου, πού κινεῖται καί ἐργάζεται μέσα στήν Ἀρχιεπισκοπή καί πού ἐκφράζει πάντοτε τή φωνή τοῦ ἀφέντη του.

1. Στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο τέθηκε, κατά τή συνέντευξή του, καί τό ἐρώτημα: *«Τά προβλήματά σας μέ τόν Πατριάρχη εἶναι ἔτσι ὅπως τά παρουσιάζουν;»*. Καί ἀπάντησε: *«Ὁχι. Ὁ Τύπος μερικές φορές διογκώνει ὑπέρμετρα τά προβλήματα καί δημιουργεῖ ζητήματα μερικές φορές ἐκ τοῦ μή ὄντος. Βλέπω ὅτι ἐνίοτε ἐξαιτίας τῶν δημοσιευμάτων τοῦ Τύπου οἱ σχέσεις δοκιμάζονται»*.

2. Ὁ αὐλικός δημοσιογράφος ἔγραψε: *«Σιγοκαίει» ἡ διαμάχη Πατριαρχείου-Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. ΕΝΤΑΣΗ: Νέα γεγονότα τορπιλίζουν τίς ἤδη προβληματικές σχέσεις τους. Ἡ ἔνταση στίς σχέσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τείνει νά γίνει καθεστώς»*.

Οἱ κρίσεις καί τά συμπεράσματα, δικά σας.